

— Ὁ Ψυχάρης τρελλάθηκε. Μιλεῖ τώρα καθαρέβουσα.
 Ἄλθθεια, καλύτερα ἀπὸ καθαρέβουσα! Κρυσταλλέβουσα
 εἶταν ἐκείνη. Ὁ ποιητὴς ὅμως, ὅταν ἔχει στὸ νοῦ του στίχους,
 δὲν πρέπει τίποτα νὰ προσέχη μήτε νὰ τοῦ μέλη γιὰ τὴ μπο-
 ρεῖ νὰ πῆ ὁ κόσμος. Ἔτσι καὶ γὰ τὸ Σοφοκλή μου καὶ δρόμο!
 Πήγαινα μπρὸς καὶ τραγουδοῦσα.

Εὐίππου, ξένε, τῶσδε χώ-
 ρας ἴκου τὰ κράτιστα γὰς ἔπαυλα,
 τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, ἐνθ'
 ἀ λίγεια μινύρεται
 Θαμίζουσα μάλιστ' ἀν-
 δῶν χλωραῖς ὑπὸ βασσαῖς.

Τί νόστιμα, τί χαριτωμένα ποῦ κελανδοῦσε ἐκείνο τάνδονι!
 Πρέπει νὰ τὸ ξανακούσουμε καμιά μέρα. Πρέπει καμιά μέρα
 κ' ἢ ταλαίπωρή μας ἢ γλῶσσα, ποῦ σὰ νὰ εἶταν ξένη, ἐξόριστη
 καὶ κείνη σέρνεται στοὺς δρόμους καὶ καμιά πόρτα δὲ θέλει
 νάνοιξη μπροστά της, πρέπει μιὰ μέρα νὰ τὴ φιλοξενίση
 ὅλη ἢ Ῥωμισούνη. Μικρὰ πράματα γυρέβει καὶ κείνη καὶ τὰ
 μικρὰ δὲ θέλουνε νὰ τῆς τὰ δώσουν. Τί ζητάει ἢ κακομοῖρα,
 ἢ παραπονεμένη; Ἡ πατρίδα της νὰ τὴ φιλέψη. Πῶς νὰ τῆς
 τάρνηθοῦμε; Ἐλα, ἔλα, νὰ τῆς φωνάζουμε, τῆς καμμένης. Δὲ
 σὲ διώχνουμε πιά: σ' ἀγαποῦμε, σὲ μιλοῦμε καὶ θὰ σὲ γρά-
 φουμε. Ὁ Κολωνός σου ἐσένα θὰ εἶναι ἢ Ἑλλάδα ὅλη.

Τότες, φίλε μου, θάδιῃς πόσο θὰ σὲ τρελλάνη τὸ καινούριο
 μας τάνδονι. Ὅσο μὲ τρέλλανε καὶ μένα ὁ Σοφοκλής! Τότες
 θὰ τὸ χαροῦν οἱ δάφνες, τὰμπέλια κ' οἱ ἐλιές! Τὸ ἔρημο ἄλ-
 σος θὰ ζωντανέψη, γιὰτὶ μέσα του, ἀνάμεσα στὰ φύλλα καὶ
 στὰ δέντρα, θάκουσθῃ τραγούδι ζωντανό.

Τί ὠραῖα χρόνια ποῦ θὰ εἶναι ἐκεῖνα! Θάχουμε ἄλλην Ἑλ-
 λάδα, θάχουμε καινούριο ἀνδόνι στὴν ἀρχαία μας, τὴν Ἑλλάδα.

Τάνδονι προσμένω νὰ φανῆ. Σὰς γράφω καὶ γὰ τότες περισ-
 σότερα.

Ὁ φίλος σας
 ΨΥΧΑΡΗΣ

ΤΟ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΝ ΑΝΘΟΣ

Τὸ πρῶτο σά μου ἔδωσες ἐρωτικὸ φίλι σου,
 (Ἄλλοίμονο! τὴ γλήγωρα ἐπέρασ' ὁ καιρὸς!)
 Ἐν ἄνθος εἰς τὸ στῆθος σου πῶς εἶχες ἐνθυμήσου,
 Καὶ πῶς μὲ μέθη τ' ἄρπαξα σὰ νάτον θησαυρός.



Ὡς τώρα πῶς τὸ λάτρευα μόν' ἢ καρδιά μου ξέρει·
 "Ὅσαις φοραῖς τὸ κύτταξα ἀμέσως ἢ πτωχῇ
 "Ἐννοιῶθε σὰ παράπονο, σὰ κλαφερὸ ἀέρι
 Τὸ γλυκερὸ σου φίλημα μέσα της ν' ἀντηχῇ.



Ἄλλὰ ὁ χάρος ὁ σκληρὸς (τοῦ πρέπει τ' ὄνομά του)
 Μ' ἐκυνηγοῦσεν ἔκτοτε καὶ τώρα μὲ κρατεῖ.
 Σὰν ἔχει μέσα του κανεὶς τὸ σπέρμα τοῦ θανάτου
 Γιατί, Θεέ μου, ἔρωτα κι' ἀγάπη νὰ ζητῇ;



Λάβε λοιπὸν τὸ ἄνθος Σου, αὐτὸ τ' ἀγαπημένο,
 Ἄπο στεφάνι νεκρικὸ σὰ νάτανε παρμένο,
 Κι' ὡς μόνη χάρι, σὰν τὸ 'δῆς, αὐτὸ θὰ σοῦ ζητήσω,
 Νὰ πῆς: "Ἄχ! πῶς μοῦ τ' ἄρπαξε, πῶς μοῦ τὸ στέλλει πίσω!"

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΛΑΦΦΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΛΕΒΙΔΗΣ



τῇ 2 Μαΐου 1893 ἔτους ἀποθανὼν **Δημήτριος Ν. Λεβιδῆς** καταλέγεται ἐν τῇ σептῇ χορείᾳ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες, λήγοντος τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος, πρῶτοι αὐτοὶ ἔθηκαν τὰ θεμέλια καὶ τὰς βάσεις τοῦ νεωτέρου Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν οὐδὲν σχεδὸν ἐν τῇ Πολιτείᾳ καὶ ἐν τῇ καθόλου διοικήσει ὑπῆρχε τὸ σταθερὸν καὶ τὸ κατὰ παράδοσιν, πάντα δὲ περίπου πρῶτον τότε ἐγίνοντο καὶ ἐμορφοῦντο. Τιμὴ μεγίστη καὶ εὐγνωμοσύνη ἀίδιος ὀφείλεται τοῖς οὕτω τότε μοχθησασιν, οἵτινες, μετὰ μακραιώνα καὶ ζοφεράν δουλείαν καὶ πόλεμον πολυετῆ τε καὶ καταστρεπτικώτατον, εὐρόντες καὶ παραλαβόντες τὸν τόπον ἐκ πυρὸς καὶ σιδήρου ἐρείπιον ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, μετὰ πληθυσμοῦ μικροῦ καὶ οικονομικῶς καταστραφέντος, ἄνευ μέσων κατώρθωσαν νὰ συγκροτήσωσι, νὰ μορφώσωσι καὶ νὰ τελειοποιήσωσι τὰς ποικίλας ὑπηρεσίας τοῦ Κράτους. Ὁ ἀφ' ἡμῶν ὅμως ἀρτίως μεταστὰς παρουσιάζει ἐπὶ πλέον καὶ τοῦτο τὸ ἰδιάζον, ὅτι ἀποθανὼν ἐν γήραξ βαθυτάτῳ, ἐνδελεχῶς καὶ τελεσφόρως καὶ ἄνευ θορύβου ἐπὶ ἐξήκοντα καὶ ἐπέκεινα συναπτά ἔτη ὑπὲρ τε τοῦ Κράτους καὶ τῆς Κοινωνίας ἐιργάσθη, τότε δὲ μόνον ἀκριβῶς κατέπαυσεν ὑπηρετῶν, ὅτε μετ' ὀλίγας μόνον ὥρας ἐξέπνεεν, ὡς εἰ περιστοιχιζόντες αὐτὸν καὶ ἐπὶ ἀνηκέστῳ συμφορᾷ ὀλοφυρόμενοι ὑπάλληλοι τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων ἐνθυμοῦνται.

Καὶ σκοπὸς μὲν λοιπὸν τῶν σημειώσεων ἡμῶν τούτων δὲν εἶναι, ὡς ἐνίοτε οἱ βιογραφούντες συνειθίζουσι, νὰ πλάσωμεν ἐξαίφνης ὑπηρεσίας, μὴ παρασχεθείσας, ἢ καὶ τὰς παρασχεθείσας νὰ ὑπερτιμῶσωμεν. Θέλομεν ἄρα